

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ: КОРОНА, 2017.

AUGUST 15, 2017ADMIN_SKD

Тања Крагујевић: *Корона – мале песме, поговор написао Јовица Аћин.* – Београд: Чигоја штампа, 2017. – 107 стр., илустрације Маја Симић

Тања Крагујевић по мишљењу доброг дела наших савремених критичара спада у сам врх савремених српских песника/песникиња. У белешци *О песникињи* на крају *Короне* не наводе се наслови њених песничких и есејистичких књига већ пише: “Објавила више од двадесет књига поезије, неколико издања изабраних песама, али није успела сабрати, ни у једном стиху, сем у збиљи чулног сећања и маште, све нијансе кајсијиног цвета, ни одмерити пуноћу мириса једне једине багремове цвасти.” И још: “Магистрирала на Општој књижевности, на Филолошком факултету у Београду, али никада до краја није изучила Тису, и њен цвет, нити стигла да ишчита блиставост црнице, као ни **вишетомне панонске магле и снег.**” У таквом “чудном” тону, поетска проза уместо “сувог” критичко-теоријског осврта је и *Поговор* нашег угледног приповедача, есејисте и преводиоца Јовице Аћина. Већ сам наслов поговора указује на Аћинову посебност писања (**Неравнине у равнини-меморијски оглед из квантне метафизике**) кад је реч о ауторкиним *шестостиховима* књиге *Корона*. Да, заиста је кроз свих 80 пагинираних, ненасловљених целина реч о песмама од шест стихова. Кад помножимо тих осамдесет делова/песама са шест, добијамо складну **лирску поему** од 480 стихова. Можда некое израз *лирска поема* зазвучи као таутологија. Можда то и јесте, али овде, пре свега, мислимо да **лирско** претеже над епским, док у другим поемама имамо превагу приче (епског) над лирским. У *Корони* се сустичу неке од најбољих особина (и особености) поетског писма Тање Крагујевић. Навешћемо неколико целина да читаоци уживају у ауторкиној поезији, мада је најбоље прочитати целу књигу и тако доживети чаролију прожимања суштинске лирике са **причом**.

1.

Речи које још немам
самотна су зрна песка.
Свако за себе прима светлост.
Тако простор неба у води
расте. И вода у себи види реку.
Лепу. Попут нерођене кћери.

3.

Али реч на којој сањам
малена је. Попут ципелице.
Треба ми. Да пређем
на другу обалу. Где мајка је
цвет на жалу. Шапуће. И опет
рађам се. На језику душе.

70.

Све је у коферу. Помислиш. Кад кренеш.
А не можеш га подићи. Толико.
О лакоћи геометрије. Школској табли
Земље. Дрхату трешњевих цветова
у прозорима младенаца. Два плућна
крила мало је. За ћутњу коју ћеш понети.

71.

О како добро знам те прозоре који се осврћу.
Путујем ка њима. И од њих. Са малим пртљагом
непокојних књига. Тако се зову лета лирике.
Узрели грах расутих пајзажа. Бисерна острва
којима насељавам окна високих тешких здања.
Уплашене. Ухапшене стварности.

72.

Непомичан. У себи осматраш. Има ли
У теби душе. И чему толике мисли.
Вековни погледи. Песме. Ако си
митско место празнине. Стара прича.
Несаница. Ако све. У стратегији твоје
недођије дописах сама. Месече.

Уколико би приликом читања, у себи или наглас, занемарили учесталост **тачке** у песникињим шестостиховима, то би било као занемарити учесталост **зареза** у *Сеобама* Милоша Црњанског. Тачка у *Корони* (и неким ранијим ауторкиним књигама) више је од правописног знака. Као што видимо у 72. одељку, тек у последњој усамљеној и тачком одвојеној речи (**Месече**) видимо коме се песник/лирски субјект обраћа.

Н. Ћосић, јул 2017.